

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **R. R.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

w przedmiocie rozważenia z urzędu podstaw do wznowienia postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w W. zakończonej wyrokiem z dnia 7 lutego 2012 r. zmienionym wyrokiem Sądu Apeacyjnego z dnia 4 lipca 2013 r.

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić brak podstawy wskazanej przez R. R. do wznowienia postępowania z urzędu w sprawie Sądu Okręgowego w W.,

UZASADNIENIE

Skazany R. R., działając na podstawie art. 9 § 2 k.p.k., wystąpił o wznowienie z urzędu postępowania w sprawie Sądu Okręgowego zakończonej wyrokiem z dnia 7 lutego 2012 r., zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 4 lipca 2013 r.

Przyczyną podjęcia działania z urzędu w tej sprawie miało być – zdaniem autora wystąpienia – wydanie orzeczenia Sądu I instancji z naruszeniem art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. W części motywacyjnej, wnioskodawca podniósł, że w wyniku wydania przedmiotowego wyroku doszło do ponownego skazania go za ten sam czyn, za który został już wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 marca 2008 r., w sprawie II K .../07. Sytuacja tego rodzaju stanowi bezwzględłą przyczynę uchylenia wyroku wymienioną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. i jako taka –

powinna uzasadniać podjęcie z urzędu czynności zmierzających do zweryfikowania zasygnalizowanego uchybienia oraz – w wypadku potwierdzenia takiej wady orzeczenia – wznowienia postępowania w celu wyeliminowania rozstrzygnięcia dotkniętego tak poważnym uchybieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa podjęta przez skazanego R. R. w trybie art. 9 § 2 k.p.k., zmierzająca do wznowienia z urzędu postępowania w przedmiotowej sprawie – nie okazała się skuteczna. Procesową przeszkodę do podjęcia działań postulowanych przez R. R., stanowiła dyspozycja przepisu art. 542 § 4 k.p.k. Wyłącza on możliwość wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przesłanki wymienione art. 439 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy zarzuty odwołujące się do tych samych przewidzianych w tym przepisie bezwzględnych przyczyn uchylenia wyroku, były już przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji. Właśnie tego rodzaju układ procesowy wystąpił w niniejszej sprawie. W kasacji wniesionej na korzyść skazanego R. R. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 lipca 2013 r., częściowo zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 lutego 2012 r. w sprawie sygn. akt V K .../05, obrońca skazanego zarzucił m.in. obrazę „*art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia w pkt IV wyroku, pomimo tego, że postępowanie karne w zakresie zarzutu IV, a dotyczącego oskarżonego R. R. zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 marca 2008 r., sygn. akt II K .../07, a obejmującego ten sam czyn w tym samym czasie i miejscu*”. Przytoczenie tego zarzutu jednoznacznie obrazuje, że jego przedmiotem było to samo zagadnienie tożsamości czynów przypisanych wyrokami Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 marca 2008 r., sygn. akt II K .../07 i Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 lutego 2012 r., sygn. akt V K .../05, które obecnie podniósł sam skazany w swoim wystąpieniu o podjęcia działania z urzędu.

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2014 r. II KK 22/14, Sąd Najwyższy nie uwzględnił tego zarzutu obrońcy skazanego (podobnie zresztą, jak i pozostałych zarzutów i oddalił wniesioną kasację). W konsekwencji tego rozstrzygnięcia, na podstawie art. 542 § 4 k.p.k., została wyłączona możliwość ponownego powoływania się na tę samą okoliczność mającą uzasadniać wznowienie postępowania z urzędu, która była już przedmiotem kontroli kasacyjnej.

Jedynie na marginesie można zauważyć, że niezależnie od przeszkód natury procesowej, analiza okoliczności wskazanych we wniosku prowadzi do przekonania, iż na gruncie przepisów o wznowieniu postępowania nie mogą one stanowić podstawy do wzruszenia z urzędu przez Sąd Najwyższy wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 lutego 2012 r., sygn. akt V K .../05, częściowo zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 4 lipca 2013 r., jakie zapadły w toku merytorycznego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nie ulega wątpliwości, że czyn przypisany R. R. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie II K .../07, który polegał na tym, że *„w okresie pomiędzy 30 czerwca 1999 r., a 21 sierpnia 2000 r. w W., w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w znacznych ilościach, poprzez siedmiokrotną sprzedaż heroiny R. K. i W. S. w ilościach po 100 g za każdym razem, na łączną kwotę 38.500 zł”*, wykazuje pewną zbieżność z jednym z czynów przypisanych temu skazanemu wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 lutego 2012 r. w sprawie sygn. akt V K .../05.

W tym ostatnim wyroku, w pkt IV uznano skazanego za winnego tego, że *„w okresie co najmniej od lipca 1999 r. do stycznia 2005 r., z przerwą w okresie od dnia 21 sierpnia 2000 r. do dnia 15 marca 2002 r., kiedy był pozbawiony wolności, na terenie W., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci heroiny, amfetaminy, marihuany i kokainy w ilościach nie mniejszych niż po 1 kg miesięcznie tych środków łącznie”*. Niesporne jest jednak również i to, że między czynami przypisanymi obu w/w wyrokami zachodzą daleko idące oraz prawnie istotne różnice, a działania opisane w wyroku Sądu Okręgowego w W. mają znacznie szerszy zakres przedmiotowy i podmiotowy. Zasadnicze znaczenie ma zwłaszcza ustalenie, że okres przestępnej działalności skazanego R. R., polegającej na uczestniczeniu przez niego w obrocie środkami odurzającymi, określony w wyroku tego ostatniego Sądu w sprawie V K .../05 (*„od lipca 1999 r. do stycznia 2005 r., z*

*przerwą w okresie od dnia 21 sierpnia 2000 r. do dnia 15 marca 2002 r.”), znacznie wykracza poza ten okres działania, który ustalono w wyroku Sądu Rejonowego w W. w sprawie II K ../07 („*po między 30 czerwca 1999 r., a 21 sierpnia 2000 r.*”).*

W sytuacji, gdy okres działania przestępnego przypisany skazanemu później wydanym wyrokiem jest tak zasadniczo dłuższy niż ustalony w wyroku wcześniejszym, nawet pełna zbieżność pozostałych istotnych elementów czynu (co zresztą w niniejszej sprawie nie miało miejsca) – nie determinuje wcale naruszenia dyrektywy wynikającej z przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i nie przesądza o wystąpieniu uchybienia o jakim mowa w przepisie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Także w takim wypadku rzecz sprowadza się bowiem jedynie do kwestii niepoprawnego określenia początku działania ustalonego w wyroku, który zapadł, jako późniejszy, a nie do wystąpienia bezwzględnej przyczyny uchylenia wyroku uzasadniającej wznowienie postępowania z urzędu.

Zatem, również powyższe uwagi prowadzą do wniosku, że wbrew wywodom skazanego, przy wydawaniu przedmiotowych rozstrzygnięć Sądu Okręgowego w W. i Sądu Apelacyjnego nie doszło do wystąpienia okoliczności o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc